

DNI ZBOROVEJ DIAKONIE

7. ročník - 8. november 2009

Kázeň na nedeľných službách Božích

Mk 2,1-12

„Z hlbokosti volám k Tebe, Hospodine. Pane, počuj hlas môj; nech pozorujú Tvoje uši hlas môjho úpenia! Ak budeš počítat' neprávosti, Hospodine, Pane, kto obstojí? U Teba je však odpustenie, aby sa Ťa báli. Na Hospodina očakávam. Na Jeho slovo očakáva moja duša.“ Amen.

„Keď po niekoľkých dňoch znova prišiel do Kafarnaumu a rozchýrilo sa, že je doma, zhromaždilo sa toľko ľudí, že už ani pred dvermi nebolo miesta. A On zvestoval im slovo. Vtedy prišli k Nemu s ochrnutým, ktorého niesli štyria. A keď ho pre zástup nemohli priniesť až k Nemu, preborili strechu (domu), v ktorom bol, a otvorom spustili lôžko, na ktorom ochrnutý ležal. Keď Ježiš videl ich vieru, povedal ochrnutému: Synu, odpúšťajú sa ti hriechy! Sedeli tam aj niektorí zákonníci a premýšľali v srdciach: Čo tento hovorí? Rúha sa! Ktože môže odpúšťať hriechy, ak len nie Jeden, Boh? Ježiš hneď zbadal v duchu, že takto premýšľajú, a povedal im: Prečo tak zmýšľate v srdciach? Čo je ľahšie, povedať ochrnutému: Odpúšťajú sa ti hriechy – a či povedať: Vstaň, vezmi si lôžko a chod? Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má moc odpúšťať hriechy na zemi – hovorí ochrnutému: Vravím ti, vstaň; vezmi si lôžko a chod domov! A on vstal, hneď si vzal lôžko a vyšiel pred všetkými, takže všetci zostali ako bez seba a zvelebovali Boha hovoriac: Nikdy sme nevideli nič podobné!“

Milí bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

Pred niekoľkými mesiacmi umrela v našom cirkevnom zbore sestra, ktorá bola dlhé roky veľmi chorá. Jej stav sa každým rokom zhoršoval a posledné mesiace prežila pripútaná na lôžko vo veľmi ťažkom stave. Asi ani nebolo človeka, ktorý by ju neľutoval a rovnako jej manžela, ktorý sa o ňu s nesmiernou láskou a obetavosťou staral. Pri pohľade na utrpenie tejto našej sestry, si veľa ľudí položilo otázku: „Čo ak podobný stav postihne aj mňa? Bude sa mať kto o mňa postarať? Nájde sa niekto, kto mi ul'aví v bolesti?“

Ošetrovanie pacienta pripútaného na lôžko je určite jednou z najnáročnejších úloh opatrovateľskej služby. Je to náročná služba po fyzickej a nie menej po psychickej stránke. Vyžaduje si kondíciu a vnútornú silu. A preto nie náhodou, práve starostlivosť o bezvládných bola témou stretnutia pracovníkov Evanjelickej zborovej diakonie.

Len ťažko si predstavujeme, ako sa cíti človek, ktorý sa ocitne v takomto položení. A určite, každý z nás by sa takému stavu najradšej vyhol. No vieme, že ľudský život nie je v našej moci. Že sú a dejú sa veci, ktoré nedokážeme a nemôžeme ovplyvniť ani zmeniť. Máme medzi sebou ľudí, ktorí sú odkázaní na pomoc, lásku a obetavosť druhých, a nevieme, či k nim skôr alebo neskôr nebudeme patriť aj my. A keďže vieme čo je to bolesť, nejeden z nás prežíva obavy a strach. Veriaci vedia, že sa môžu utiekať k Pánu Bohu. Mnohí sa aj modlia a prosia, aby sa do takej ťažkej situácie ani nedostali. A robia dobre, pretože Pán Boh má naozaj moc a s láskou sa zaujíma o život každého jedného z nás. Je

ochotný nám pomáhať, pretože nás miluje. Kiež by sme si to vždy uvedomoval a vedeli. Kiež by sme Ho vždy hľadali a volali k nemu.

Vedeli to aj – menom nám neznámy – štyria muži, ktorí sa pravdepodobne starali alebo im záležalo na človeku, ktorý takým bezvládnym bol, pretože bol pripútaný na lôžko. Nemohol chodiť a bol odkázaný na pomoc iných. Keď sa títo muži dopočuli o tom, že Pán Ježiš je opäť v Kafarnaume, vzali nosidlá a ponáhľali sa tam. Uvedomili si, že sa potrebuje, musí stretnúť s Ním. Tak ako sami túžili počuť Ježiša, tak chceli, aby Ho počul, videl, dostal sa do Jeho prítomnosti aj on. Skutočná, pravá láska nehľadá dobro len pre seba. Ale upriamuje svoju pozornosť na pomoc iným. Tí štyria sú toho pekným príkladom. Nepovedali porazenému: Vieš čo, ponáhľame sa počúvať Pána Ježiša a vrátíme sa a porozprávame Ti všetko. Ved' by to iste pochopil. Oni pre neho robia oveľa viac. **Vezmú ho so sebou!**

Títo štyria muži sú jasným predobrazom budúcich diakonov. Ich služba totiž nespočívala len v tom, že sa starali o chorého v ťažkom položení, ale ich služba v sebe zahŕňala nesenie k Ježišovi. Bola konaná, ako to Pán Ježiš jasne ukázal, z viery. A viera vie, že zdraví aj chorí potrebujeme blízkosť Pána Ježiša. Počuť Jeho slovo a cítiť Jeho lásku. To je pravá služba diakonie. Diakonie, ktorá tu v tomto zbore má svoje hlboké korene. Iste boli kruto podťaté a ostalo nie veľa tých, ktorí ju začali pred dvadsiatimi rokmi prebúdzajú k životu. Možno len štyria, ktorí si povedali, že sa nebudú nečinne prizerať, že musia niečo konať, že pôjdu k Ježišovi a budú prosiť.

Veľmi pekný obraz sa naskytol včera účastníkom Dní zborovej diakonie, keď vstúpili do zborovej miestnosti v starej fare. Na čelnej stene kríž a pri ňom, či pred ním lôžko pre pacientov. Lôžko, ktoré sa stáva všetkým pre ľudí, ktorí sú z rozličných príčin k nemu pripútaní pre svoju bezvládnosť. Diakonia nesie ľudí k Pánovi Ježišovi.

Aké jednoduché sa to zdá byť. A predsa nie je. Keď štyria muži s nosidlami a porazeným priateľom prišli k domu, stál tam zástup ľudí. Všetci chceli počuť Ježiša, všetci Ho chceli vidieť. Každý myslel na seba, na svoje miesto, na svoje túžby. Citlivosť voči chorým, mrzákom, voči bolesti bola menšia, ako dnes. Chorého považovali za Bohom potrestaného, prekliateho. Nás už dvetisíc rokov Pán Ježiš učí milovať maličkých. A hoci Ho vždy neposlúchame tak, ako by sme mali, predsa Jeho slovo necháva stopu nielen v ľudskom srdci, ale aj v ľudskom spoločenstve.

Vtedy v Kafarnaume bol zástup ľudí prekážkou na ceste pomoci. Nikto sa nevystúpil, nikto nepomohol, neurobil koridor a neuvolnil cestu.

A to sa stáva aj dnes. Tým, ktorí chcú pomôcť, kladú ešte do cesty **prekážky**. Cesta pomoci nebýva jednoduchá. Cesta k Ježišovi býva často napínavá a veru vyskúša, či to s vierou, dôverou Pánu Bohu myslíme úprimne a naozaj. Či to nie je iba chvíľkové vzplanutie citov, alebo sme ochotní vytrvať a bojovať až do konca? Či nás neodradí väčšina, ktorej je to ľahostajné? Tí, ktorí dnes stoja v službe lásky k blízkym to nemajú vôbec jednoduchšie ani ľahšie. Rovnako narážajú na prekážky, neraz majú pocit, že to ďalej nepôjde, že sa budú musieť vzdať. Hoci stačilo by možno málo. Trochu pochopenia, podpory, súcitu ...

Milí bratia a sestry, nie je to iba o legislatíve štátu, v ktorej je potrebné urobiť zmeny, nie je to iba o podpore samosprávy, ale je to aj o zástupe tých, ktorí počúvajú Ježišovo slovo. **O nás.** Každom jednom, ktorí možno sami budeme skôr, či neskôr potrebovať, aby nás niekto niesol na modlitbách, láskou, obetavosťou k Ježišovi.

Sme ochotní a pomáhame? Vďaka Pánu Bohu za každého, kto obetuje kúsok seba, lásky a času, kto podporí službu iných, či sám pridá ruku, aby niesol núdznych.

Diakonia totiž nie je výsadou niekoľkých vyvolených. **Diakonia je vecou viery každého kresťana.**

Pán Ježiš hľadá a hľadá vieru. Na to, čím sa dávame v živote viesť. Na to, čím sa dávame v živote viesť. Na to, čo je pre nás dôležité, čo je na prvom mieste v rebríčku našich hodnôt. A kde nachádza vieru, tam zasahuje. Tam uzdravuje. Najprv dušu človeka. Zranenú hriechom, strachom odmietnutia Bohom, vedomia mnohého, čo sme v živote pokazili, obavami z trestu, z bolesti, zo smrti. Pán Ježiš dáva zmysel aj tomu životu, ktorý je pripútaný k lôžku. Uzdravená duša ľahšie nesie utrpenie, lebo vie, kde ho môže skladať. Ku krížu. Tam, kde Pán Ježiš prežíval bolesti, kde trpel pre nás. „Na Neho uvalte všetky svoje starosti, lebo On sa stará o vás.“ Nie nadarmo radí apoštol Peter. Ved' Jeho krvavé rany nás uzdravili. Pán Ježiš pomáha, zachraňuje aj uzdravuje. **Celého človeka.** Nielen telo, nielen choroby. Pán Ježiš robí oveľa viac. Odstraňuje koreň a príčinu zla. A keď aj naše telo musí prejsť smrťou, možno bolestným umieraním, On dáva nový život. Vo viere nám dáva poznať to, čo nemôžeme poznať bez Neho: **domov v nebesiach.** Aká je to sila vedieť, že putujeme do nebeskej vlasti.

Porazený v Kafarnaume dostal od Pána Ježiša **nový život.** Otvorila sa mu nová perspektíva života. Dostal nový pohľad na seba, na ľudí, na Boha, ktorý je Otcom v nebesiach.

A toto nesú kresťanskí opatrovatelia. Toto je najhlbší zmysel diakonie.

Jedna z nich, ktorá sa stará o ťažko chorých ľudí a umierajúcich napísala: „Kresťanskí ošetrovatelia sú garantmi nádeje, ktorú sami dostali pri krste, nie je to iba svetlo v tme, neurčitý optimizmus, ale vnútorné presvedčenie, opierajúc sa o Boží sľub: „Áno, prídem čoskoro.“

Keď Boh zošle svoj pokoj a radosť, fyzické bolesti sa naozaj utíšia, zmizne duševné súženie; bývame svedkami ozajstného vzkriesenia.“

Milí bratia a sestry, potrebujeme takýchto ošetrovateľov, lebo všetci potrebujeme Pána Ježiša Krista. Jeho svetlo, Jeho lásku, Jeho pokoj, Jeho odpustenie, Jeho vzkriesenie. A nielen my. Potrebujú to všetci ľudia. Boh miluje svet. Ten svet, pre ktorý sa, ako počúvame, Kristov kríž opäť stáva bláznovstvom a opovrhujú ním. A predsa sa v medicínskej literatúre vyskytuje čoraz viac publikácií o liečebnej sile modlitby. Nedávna štúdia lekárov z USA ukazuje, že 37% hospitalizovaných pacientov by chcelo hovoriť o svojej viere v Boha s lekárom a 48% by sa s ním chcelo modliť.

V tlači sa objavujú dokonca titulky: Súcit znižuje spotrebu liekov ... Lekári by mali poznať vierovyznanie svojich pacientov.

Buďme preto aj my tými, ktorí vedia, že Ježiš Kristus je Spasiteľ. Ktorí vedia, že: „Iba Boh Ti môže dať vieru, ale ty môžeš o tom podať svedectvo. Iba Boh Ti môže dať nádej, ale ty môžeš vštepiť dôveru svojim bratom. Iba Boh Ti môže dať lásku, ale ty môžeš iných naučiť milovať. Iba Boh Ti môže dať silu, ale ty môžeš povzbudiť nešťastného človeka. Iba Boh je cesta, ale ty ju môžeš ukázať iným. Iba Boh je svetlo, ale ty ho môžeš rozžiariť v iných očiach. Iba Boh je život, ale ty môžeš dať iným chuť do života. Iba Boh môže urobiť, čo sa zdá nemožné, ale ty môžeš urobiť to, čo je možné. Iba Boh si vystačí sám sebe, ale je radšej, keď môže rátať s tebou.“ (Brazílska modlitba)

Amen.

Mgr.Katarína Hudáková
seniorka LOS

(Citáty z knihy: „Neplačte smrť nie je smutná“)